

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Een nieuw jasje

Deze maand:

- 1 **Van de redactie**
- 2 **Aanbidding**
- 4 **Verslag Chinareis**
- 6 **Epafras**
- 7 **De kleur en het materiaal purper**
- 8 **Het Hooglied**
- 9 **Reply**
- 10 **Sion, de stad van de grote Koning**

Als dit nummer verzonden wordt, staan we op de drempel van het nieuwe jaar. We hebben volgens onze westerse begrippen het oude jaar bijna afgesloten, en hebben het gevoel dat we even terug moeten kijken naar wat er dit jaar is gebeurd. Dat kunnen blijde en verdrietige dingen zijn geweest. Eén ding is zeker, dat de Heer ons in al onze belevenissen heeft willen bijstaan. We zijn Hem dankbaar ervoor.

De gebeurtenissen in de rest van de wereld kunnen ons verontrust hebben. Want er waren genoeg schokkende gebeurtenissen en gevoelloze terroristische acties. We houden ons hart vast als we zien wat er allemaal over de mensen is heengekomen. Niemand lijkt een pasklaar antwoord op de moeilijkheden te hebben. En tegelijk kiest men zelf personen die oplossingen lijken te bieden, waaruit ook weer ontevredenheid voortkomt als een bepaalde keuze het niet wint. Pas geleden hoorde ik dat men wilde dat er een sterke man zou opstaan, die de steeds verder verbrokkelende eenheid bij elkaar zou kunnen houden. Want intern in de landen afzonderlijk en in Europa als een geheel, knarst alles in zijn voegen.



Uit de Bijbel weten we dat het zo moet gaan. Het is het beeld van Daniël 2. De voeten van dit beeld bestonden deels uit leem en deels uit ijzer. Sommige landen

kun je bestempelen als leem, dat door versnippering uit elkaar valt. En sommige landen verharderen en worden met ijzeren hand geregeerd door een één-partij-stelsel. Zou het er in 2017 van komen dat er een macht komt die orde op zaken stelt? Dit houdt echter wel in dat Europa dan een heel ander dictatoriaal uiterlijk zal krijgen, geen democratisch jasje meer.

Als we zo op die drempel staan, mogen we ook vooruit kijken. Zo'n nieuw begin is vaak aanleiding voor een goed voornemen. Daniël nam zich in zijn hart ook iets voor (Dan. 1:8). Het was voor hem geen nieuw jaar, maar wel een grote verandering in zijn leven. Het is mooi als wij zo in het leven zouden staan als Daniël, speciaal in de snel veranderende situatie in de wereld. Opdat wij met een voornemen van het hart bij de Heer zullen blijven.

Want de wereld is niet ons thuis. Ons thuis is bij de Heer, die spoedig zal komen om allen die in Hem geloven op te nemen in Zijn heerlijkheid. Wij zijn niet van deze wereld, zoals Hij niet van de wereld was (Joh. 17:16). Wij hoeven hier niet te strijden en het zwaard op te nemen (Joh. 18:11). Want de wereld ligt onder het oordeel en voor menselijke regeringen is het einde nabij. De Steen zonder mensenhand losgemaakt, zal het beeld dat Daniël beschrijft vergruizelen. Maar eerst zal de Heer komen voor de gemeente en Hij zal ons ook nieuwe, witte kleding geven.

Om deze overdenking af te sluiten: al langere tijd wilden we de layout, het jasje van Rechtstreeks aanpassen. We hopen dat het geheel nu weer een poosje mee kan en dat het u bevalt. De pijl op de voorpagina is verdwenen, de kopjes zijn iets anders. Een hartelijke groet van de redactie. Wij wensen u met uw familie een gezegend nieuw jaar. Namens de redactie, Jan Paul Spoor

AANBIDDING

Een welriekend loffer

Exodus 30:34-38; Johannes 4:19-24; Openbaring 4:10-11; 5:8-10

De dank van de geredde Samaritaan

U denkt misschien dat dit te moeilijk voor u is, en dat we dit niet kunnen bereiken in onze diensten. Het gaat echter niet om de inspanning van een enkel uur, maar van een mensenleven. En zouden we alleen kunnen aanbidden als we aan het eind van de reis komen, en gerijpt en vergrijsd zijn? Dat is niet zo. We vinden in Lucas 17:12-19 nog een voorbeeld van aanbedding uit Samaria, niet uit Judea. De Samaritanen hadden niet zoals de Joden hun bijzondere voorrechten misbruikt en hun eerstgeboorterecht verkocht en zichzelf overgegeven in slavendienst.

De tien melaatsen waren genezen door het woord van de Heer. Hij had ze weggezonden om zich aan de priesters te vertonen en de offeranden te brengen die Mozes had bevolen. Laat ze naar Jeruzalem gaan en daar hun offers brengen. Laat ze als aanbidders in Israël de offeranden brengen, die Mozes heeft geboden. Zo gingen de melaatsen heen, maar terwijl ze heengingen werden ze genezen. Eén van hen keerde daarop terug en viel neer aan de voeten van de Heer, om Hem te danken. Hier hebben we het voorbeeld van iemand die de ware plaats van aanbedding heeft gevonden. Niet in Jeruzalem, niet op de berg Gerizim, maar aan de voeten van de Heer Jezus! Een plaats waar berouwvolle zondaars terecht kunnen, en ook aanbeddende gelovigen. Aan de voeten van de Heer was deze man absoluut op zijn plek, en daar aanbad hij in geest en waarheid. Hij werd geleid door de Heilige Geest om de weg te vinden maar de enige heilige plaats op aarde, die verschilde van de concurrerende centra: Jeruzalem en de berg Gerizim. De ware heilige plaats was daar waar de Heilige en Rechtvaardige Zich bevond, waar Zijn voeten stonden. De Samaritaan viel daar voor Hem neer en hij dankte Hem. Zijn hart was vol dankbaarheid en hij vond de juiste plek om uitdrukking eraan te geven, namelijk aan de voeten van de Heer.

Christus is het Middelpunt van de aanbedding in deze tijd. Geen hogere plaats is hiervoor dan aan Zijn voeten. Net zoals Hij de enige offerande is, is Hij het levende Middelpunt van Gods volk op aarde. Hij opent de toegang tot het heilige der heiligen in de hemel. Hij is in de hemel verhoogd, en door Hem hebben wij de toegang door één Geest tot de Vader. Zeg niet dat u niet kunt aanbidden. Denk niet dat het boven uw begrip uitgaat. Ga met uw dank naar Hem toe en u zult zien wat ware aanbedding is. Deze man stelde in zijn eenvoudige geloof het woord van de Heer Jezus boven dat van ieder ander mens op aarde. Inderdaad was hij geen Jood, en daarom was het te begrijpen dat hij niet naar Jeruzalem ging. Maar als Samaritaan had hij zijn *eigen* priesters en zijn *eigen* plek

van eredienst. Toch ging hij niet daarheen! Het woord van Christus had zijn hart geraakt en het bracht hem, als een dankbaar mens voor wat hij had ontvangen, aan Zijn voeten. Hij was gereinigd van zijn melaatsheid en dat was de oorzaak van de vreugde waarvan zijn gereinigde lippen getuigden.

De Samaritaan toonde niet alleen zijn dankbaarheid jegens de Heer, maar zijn daad hield ook de erkenning in van de heilige Persoon van de Heer. Dat was de kern ervan. Daarom verliet hij de anderen, zijn negen vrienden, en wierp hij zich spontaan aan Jezus' voeten. De Heer mist de andere negen: *"Zijn niet de tien gereinigd? Waar zijn echter de negen?"* Zij hadden gekregen wat zij wensten, maar zij gaven niet zoveel om Hem die hun de genezing had geschonken, dat zij om die reden terugkeerden om Hem te bedanken. Ik doe daarom een beroep op u. Wat hebt u, dat u niet van God hebt ontvangen door Jezus Christus, onze Heer? Wat is uw antwoord op die genade? Behoort u tot de vele christenen, die zich afwenden van Christus, het ware Middelpunt van aanbedding op aarde? Of werpt u zich neer aan Zijn voeten om Hem te geven waarnaar Hij verlangt? Want Zijn liefhebbende hart kijkt uit naar een antwoord op Zijn blijvende liefde, nu net zoals toen. Hoe zal Hij het vinden, als Zijn liefde niet wordt gewaardeerd? Wat een verdriet betekent deze onverschilligheid voor Hem. Denk aan Zijn tranen over Jeruzalem!

We moeten steeds oog hebben voor de rechten van de Heer Jezus Christus in dit opzicht. Wij moeten Hem *aanbidden*. We hebben gedacht aan de Heilige Geest, die op de Pinksterdag is gegeven en die in ons woont, zodat het levende water opspringt uit de bron in ons binnenste. En er ook rivieren van verfrissing van ons uitstromen naar de mensen om ons heen (Joh. 4:14; 7:38).

De Vader aanbidden

Nog enkele opmerkingen over Johannes 4. De Heer spreekt over het aanbidden van God de Vader. *"God is een geest, en wie Hem aanbidden, moeten Hem aanbidden in geest en waarheid"*. En verder: *"de Vader zoekt zulke personen die Hem aanbidden"*. Wat betekent dit? God is nu als Vader geopenbaard door Jezus Christus, en door Hem alleen (Joh. 1:18). Hoe zou het ook anders kunnen? Wie anders zou ons de onuitsprekelijke liefde van Gods hart voor mensen kunnen verklaren? Wie zou deze heilige geheimen van eeuwigheid af kunnen onthullen? Wie zou schuldige zondaars kunnen aannemen en in de armen van de Vader kunnen brengen? Alleen de Zoon Zelf was hiertoe in staat. Daarom zijn wij, die door Christus deze

liefdevolle Vader hebben leren kennen, in staat Hem in geest en waarheid te aanbidden.

De Israëlieten waren al erkend als Gods volk, maar zij bleven op een afstand staan en konden niet dichterbij komen. Hun zonden vormden ook een last voor hun geweten, als zij dachten aan de heiligheid van God. Daarom konden zij alleen aanbidden door middel van de priesters, die hun offers op het brandofferaltair aan God aanboden. Maar in hun godsdienstige gebruiken aanbaden zij een God die ver van hen verwijderd was. De eredienst van de Joden was niet de aanbedding van de Vader. Maar wat betekent dan deze nieuwe aanbedding? Allen die geloven in de naam van de Zoon ontvangen het eeuwige leven, dat ons in een levende verbinding brengt met God de Vader. In Christus Jezus blijven wij ook bewaard in het genot van Zijn liefde. Wij hebben de zekerheid – hoe donker de dag ook is, hoe moeilijk de tijd, hoe vijandig de wereld – dat ondanks alles Gods liefde onveranderlijk is. Ze is zeker in Christus Jezus, onze Heer. Hoe ver wij eens ook van Hem verwijderd waren, wij zijn nu nabij gebracht door het bloed van Christus. We kunnen niet nog dichterbij komen.

Door de kennis van die intieme liefde zoekt de Vader aanbidders om Hem zo te aanbidden. Denk eens aan het handelen van de Vader. De Heer Jezus gaf ons een gelijkenis over Zichzelf als de Herder, die op weg gaat om het schaap te zoeken dat verloren was. Hij gaf ook een gelijkenis over de Geest, in het beeld van de vrouw die de verloren penning zocht om die aan zijn eigenaar terug te geven. De Zoon zocht, en de Geest zocht (zie Luc. 15). De vleesgeworden Zoon is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was. De Geest werkt op een onzichtbare wijze, en Hij gebruikt alle middelen om mensen tot Christus te trekken. Maar hier in Johannes 4 hebben we nog een andere gedachte. De Vader zoekt ook! We zijn blij dat de Herder ons zocht en we zingen er graag over dat Hij ons vond en naar huis bracht. We zijn ook blij dat de Geest ons gevonden heeft en tot Christus gebracht heeft. Maar denken we wel eens eraan dat de Vader aanbidders en aanbedding zoekt? Hij dwingt ons niet door te zeggen: U zult nooit in de hemel komen, als u Mij niet aanbidt. Of: Ik zal u de dingen voor het dagelijks leven onthouden, als u Mij niet aanbidt. Hij zoekt onze aanbedding op grond van Zijn liefde, die wij mogen kennen en genieten. En de genade die spreekt uit de vraag van de Vader, zou ons niet onverschillig mogen laten.

Het is bekend dat christenen de samenkomst tot aanbedding soms een saaie of vermoeiende zaak vinden. Maar ondertussen blijft de Vader aanbidders zoeken die Hem aanbidden in geest en waarheid. Ik leg het mezelf en u voor: Beantwoord ik aan dat wonderbare zoeken? Ben ik een aanbidder in geest en waarheid, en heeft Hij mij al gevonden? Aanbid ik Hem op de manier en in de mate die Hij van mij mag verwachten?

Het reukwerk als beeld van aanbedding

Een oudtestamentisch voorbeeld van aanbedding vinden we in Exodus 30. Het heilig reukwerk tekent het hoogste doel van de aanbedding, zoals het in het Oude Testament bekend was. In de verzen 34 tot 38 vinden we het goddelijke voorschrift voor de bereiding ervan. Ik zal niet alle bijzonderheden behandelen, maar alleen de hoofdlijnen aangeven. Het zal ons helpen ons thema beter te begrijpen. In het licht van het Nieuwe Testament zijn de

bestanddelen van het reukwerk heel leerzaam voor ons. Dit brengt de aanbedding binnen het bereik van de jongste gelovige. De reden hiervan is dat alle bijzonderheden slechts van één Persoon spreken, en dat is Jezus Christus, die iedereen kent die eeuwig leven heeft ontvangen (Joh. 17:3).

Onze Heer openbaarde niet aan de Samaritaanse vrouw dat het welriekende offer van dank en aanbedding door Hemzelf aan de Vader moest worden gebracht. Deze waarheid vinden we elders (Hebr. 13). Dit beeld is volledig vervuld in het grote tegenbeeld, de Heer Jezus Christus Zelf. Een enkele blik zal ons overtuigen van de wijsheid van deze voorziening voor de aanbedding. Laat ik mijzelf als voorbeeld nemen. Wat ben ik in staat om te doen, te zijn, te zeggen of te denken, zodat ik kan verwachten dat God het zal aannemen en een welbehagen erin zal vinden? Kan ik dat bereiken door afstand te doen van de wereld, door mijzelf ontberingen, boetedoening en tuchtiging op te leggen en tot een hoge graad van heiliging op te klimmen? Kan ik zo aannemelijk voor God worden? Is dat uw opvatting over aanbedding? Zo ja, wees er dan van overtuigd dat al die inspanningen tevergeefs zijn.

We weten dat de aanbedding in ons leven voor alles rein zal moet zijn, niet het resultaat van ons eigen ik. Alles van onszelf is ongeschikt voor de aanbedding in geest en waarheid. De Heer Jezus Christus is de enige Persoon, die onverdeeld tot Gods welbehagen is geweest. En als ik door genade Zijn eigendom ben en in de tegenwoordigheid van de Vader kom, mag ik mijn verrukking, voldoening en absolute genegenheid voor Hem tot uitdrukking brengen. Ik heb een volkomen vertrouwen in het werk van de Zoon en ik mag uit de grond van mijn hart tegen de Vader zeggen, dat niemand te vergelijken is met Zijn Zoon, onze Heer Jezus Christus. Ik ben me bewust van mijn zwakke kennis van Zijn Persoon. Maar toch weet ik dat ik in Hem iets zie, wat ik nergens anders zie. En het zien van die verheven heerlijkheid en uitmuntendheid brengt mij voor Gods aangezicht om Hem dat te vertellen. Is dat geen aanbedding? Ik eer, aanbid en verheerlijk de Heer Jezus, zoals ik niemand anders doe. En ik zie dat mijn hart in overeenstemming is met Hem die zit op de troon. God de Vader heeft Zijn Zoon daar geplaatst, omdat niemand anders waardig is te zitten aan Zijn rechterhand in de hemel. Ik weet ook dat de Heer Jezus Christus waardig is om daar plaats te nemen. Is die aanbedding niet aangenaam voor de Vader? Doordat de voortreffelijkheid van Christus het kenmerk ervan is, worden ook jonge gelovigen erdoor tot aanbedding gebracht.

Een enkel woord nog over het welriekende reukwerk. God had zorgvuldig aan Mozes voorgeschreven dat hij vier bijzondere specerijen moest nemen, en er werd nadrukkelijk bij gezegd dat hij een gelijk gewicht van elke specerij moest nemen (Ex. 30:34). Ze moesten bij elkaar worden gevoegd om het een zuiver en heilig reukwerk te laten zijn. Mozes moest een mengsel maken van deze vier specerijen. Laten we nagaan hoe dit met eerbied op onze Heer Jezus Christus kan worden toegepast. Als ik in de tegenwoordigheid van God kom om te aanbidden, en ik spreek over de Heer Jezus Christus, dan moet ik met zorgvuldigheid spreken. Ik moet over Hem niet denken of spreken, zoals ikzelf wil. Ik denk en spreek immers over iemand die de engelen niet begrijpen, en die alleen door de Vader wordt gekend en begrepen. Als ik over de Heer Jezus spreek, moet datgene wat ik tot de Vader zeg, tot Zijn eer en verheerlijking zijn.

VERSLAG CHINAREIS

Door Ger en Willy de Koning (Deel 2 van 4)

Wenzhou

We hebben in Wenzhou onder het eten nog kennis gemaakt met een echtpaar afkomstig uit Maleisië.

Zij hebben huwelijkspastoraat gegeven aan een groep oudere gelovigen die daar was. Zij wonen nu zes jaar in Beijing. Toen ze hoorden dat wij daar nog zouden komen, hebben ze ons uitgenodigd ook bij hen te komen. Ze wonen in een gebied waar een aantal universiteiten is en willen hen graag bereiken met het goede nieuws. We waren benieuwd of we hen zouden kunnen bezoeken en wat de Heer met dit contact wilde.

Het afscheid vrijdagmorgen gaf weer een weemoedig gevoel. Je bouwt een band met hen op. C. wil graag dat we volgend jaar terugkomen om de brief aan de Galaten met de jonge mensen die er dan zijn door te nemen. Dit commentaar is een tijdje geleden ook vertaald. Het moet nu nog worden doorgelezen om de vertaling waar nodig te verbeteren. Als dat klaar is, kan het in boekvorm ter beschikking worden gesteld en ook worden verspreid.

We hebben afscheid genomen van Thomas nadat we de Heer hebben gedankt voor de tijd die we Hem hier samen mochten dienen. Ook hebben we gevraagd of Hij duidelijk wil maken of dit volgend jaar weer kan, als Hij nog niet is gekomen. Thomas heeft ook een druk programma. Twee andere gebedspunten waren (en zijn) een nieuw bezoek aan een plaats in het noordoosten, waar we samen twee keer zijn geweest, en het organiseren van een conferentie voor 'leiders' in de gemeente. Thomas vertelde dat er groot gebrek is aan bekwaam leiderschap – ofwel oudsten of opzieners – in de gemeenten in China. Het gaat er niet om ze aan te stellen, maar om broeders hun verantwoordelijkheden te laten zien en te laten nemen aan de hand van wat de Schrift daarover zegt onder andere in 1 Timoteüs 3 en Titus 1 en daarin te stimuleren.

Shanghai

Zaterdag en zondag en maandagmorgen (1 tot 3 oktober) zijn we in Shanghai geweest. We wilden daar graag zijn om met gelovigen samen te komen en de dood van de Heer te verkondigen. We waren daar twee jaar geleden ook. Dit keer viel ons bezoek samen met een kleinschalige conferentie van zondag tot en met dinsdag. Die kon worden gehouden vanwege de nationale feestdagen die elk jaar van 1 tot 7 oktober worden gehouden. Het onderwerp was de geloofshelden

uit Hebrreeën 11. Een broeder uit Singapore heeft de inleidingen gehouden. Na elke inleiding was er een groepsbespreking. We hebben vier inleidingen kunnen meemaken die ons hebben bemoedigd in het leven in geloof. Er is op gewezen dat we allemaal een geloofsheld kunnen zijn als we ons geloofsvertrouwen werkelijk op God stellen.

Het was verfrissend om verschillende oude en nieuwe aspecten van het geloof van deze helden te horen. Wat wij ons bijvoorbeeld nog niet zo hadden gerealiseerd, is dat Abel schapen hield alleen om ze te offeren. Vlees is namelijk pas in Genesis 9:3 door God aan de mens tot voedsel gegeven. Over het geloof van Sara in de belofte van een zoon, vinden we in Genesis toch een aanwijzing. Er staat dat zij bij de aankondiging van de geboorte ontkende dat ze had gelachen, maar direct erna staat dat zij 'bevreesd' was (Gen. 18:15). Deze vrees is het begin van haar geloof. Het vrezen van God is het begin van de wijsheid.

Behalve een vernieuwing van eerdere contacten hebben we ook nieuwe contacten uit China en enkele andere landen opgedaan. Een broeder uit India vertelde dat hij met zijn gezin door de Heer naar China is geleid. Hij woont er nu twee jaar en geeft les aan een school in de buurt van Shanghai met het doel daar het goede nieuws te brengen. Ook zijn we geholpen aan een adres in Beijing waar we gelovigen kunnen ontmoeten.

Harbin

Maandagmiddag zijn we naar Harbin gegaan. Daar werden we opgewacht door drie zusters van de ogbs, van wie er twee bij ons vorige bezoek aan Harbin hadden ontmoet. De derde was de vertaalster. Zij bleek een jaar geleden bekeerd te zijn en de Heer had haar naar deze school geleid. Haar onbekendheid met het Boek heeft ze grotendeels gecompenseerd met haar enthousiasme om iets voor de Heer te doen. Voor mij was het een uitdaging zo eenvoudig mogelijk te spreken en veel uit het Woord te citeren. Daar kun je toch het gemakkelijkst naar verwijzen.

Toen we bij ons onderkomen aankwamen, moesten we weer heel behoedzaam en ook zwijgend naar binnen. Het was een flatgebouw met een trappenhuis. Net als in Wenzhou was het op de bovenste verdieping, met dit verschil dat hier allemaal andere mensen woonden, onder wie heel nieuwsgierige. Een ander uiterlijk en een andere taal zou zeker de nodige vragen oproepen en voor problemen kunnen zorgen. Met het oog op het

onderwijs hadden ze een grote zolderkamer als leslokaal ingericht. De deelnemers aan de studies kwamen daarheen, zodat wij niet naar buiten hoefden om naar hen te gaan. We moesten weer voorzichtig zijn en drie dagen binnen blijven.

Toen we de eerste dag 's morgens de kamer binnenkwamen, was die gevuld met zo'n 25 jongere en oudere gelovigen. Ze wilden graag meer van Gods Woord leren kennen. Dat is wel gebleken. Het was een genot om met hen Gods Woord te delen. Na een paar inleidende vragen was duidelijk dat ze al aardig wat van Gods Woord kenden. De vertaalster zag tegen haar taak op. De Heer heeft geholpen. De hele groep heeft nog spontaan voor haar gebeden toen ze op een bepaald moment om gebed vroeg omdat ze zich aangevallen voelde door de duivel. Het was mooi om dat mee te maken. De indeling van de dag was gelijk aan die in Wenzhou. De Heer heeft genade gegeven om veel uit Zijn Woord door te geven. Het is mooi om elke tekst of gedeelte door allen gezamenlijk te horen lezen. Ze vonden de vele verwijzingen een verrijking van hun omgang met het Woord.

Ook hier hebben we de brief aan de Romeinen met elkaar besproken. Hun betrokkenheid bij de studies was groot. Hoewel het verschil in cultuur groot is, is weer duidelijk geworden dat de Chinezen in wezen precies dezelfde natuur hebben als Nederlanders. Toen ik vroeg wat voor hen een afgod is, riepen ze in koor: geld. Hun antwoord op mijn vraag wat zij het eerste doen als ze wakker worden (behalve misschien hun ogen open doen en zich wassen), was: kijken op WeChat (Chinese WhatsApp, waarmee zo'n beetje alle Chinezen met elkaar in contact staan) of ze een bericht hebben. Het is herkenbaar. Toen ik pas een e-mailaccount had, moest ik na enige tijd ook bij mijzelf constateren dat ik eerst ging kijken of ik nieuwe mails had voordat ik ging lezen en bidden en heb dat moeten belijden. Als de Heer prioriteit

heeft, zullen we de dag met Hem beginnen, zoals de Heer Zelf ook de dag begon met te luisteren naar Zijn Vader (Jes. 50:4-5).

We hebben ook hier met elkaar over de Heilige Geest gesproken. Hier bleek niemand te zijn die tot de Geest bad. Verder bleek dat het punt van de uitverkiezing niet duidelijk was. De Calvinistische leer van de dubbele uitverkiezing – die inhoudt dat God zowel uitkiest wie behouden wordt als wie verloren gaat – is een hardnekkige dwaling. Het lijkt toch ook zo logisch: als er een uitverkiezing tot het eeuwige leven is, moet er ook een uitverkiezing tot het eeuwige oordeel. De Schrift leert echter dat God mensen uitkiest om behouden te worden en dat een mens verloren gaat omdat hij zich niet wil bekeren. Het is niet te beredeneren, maar wel in het geloof te aanvaarden. Na de uitleg erover is het voor hen veel duidelijker geworden.

Na afloop van de studies mochten we donderdagavond, nadat het donker was, onze 'schuilplaats' verlaten. Ze hebben ons eerst de verblijven van de b-schoollering laten zien. Die zijn in een andere flat op dezelfde binnenplaats. Er kamers voor jongeren en kamers voor ouderen. De jongeren waren op dat moment bezig met het programma voor die avond: van 19:00 tot 22:00 uur persoonlijke b-studie en gebed. De ruimten zijn heel eenvoudig en ze zorgen per afdeling zelf voor hun eten. De korte ontmoetingen op die avond waren waardevol voor ons. Het is bemoedigend te zien hoezeer ze de wil van God willen leren kennen en doen. Daarna zijn we nog even naar het centrum van Harbin gegaan.

Vrijdagmorgen hebben we afscheid genomen. We moesten volgend jaar zeker terugkomen. De vraag was al waarover ik dan studies zou gaan geven. We zullen zien wat de Heer duidelijk maakt, zowel voor het terugkomen als voor het onderwerp. Het zal oktober of november worden, als de Heer nog niet is gekomen en Hij de deur opnieuw opent.



Een Chinese maaltijd

EPAFRAS

Over een apostel en een medestrijder

'Zo hebt u het geleerd van Epafra, onze geliefde medeslaaf, die een trouw dienaar van Christus voor u is, die ons ook uw liefde in de Geest bekend heeft gemaakt'.

'U groet Epafra, die één van u is, een slaaf van Christus Jezus, die altijd voor u strijdt in de gebeden dat u mag vaststaan, volmaakt en ten volle verzekerd in de hele wil van God. Want ik getuig van hem, dat hij veel moeite doet voor u en voor hen in Laodicea en hen in Hiërapolis'.

Kolossenzen 1:7-8; 4:12-13

'U groeten Epafra, mijn medegevangene in Christus Jezus, Marcus, Aristarchus, Demas en Lucas, mijn medearbeiders'.

Filemon: 23-24

Vriendelijk

Als Paulus schrijft aan de gemeente te Kolosse, die samenkwam in het huis van Filemon, zijn er ook enkele van zijn medewerkers die hen laten groeten. Hierdoor wordt de band van de onderlinge christelijke gemeenschap tot uitdrukking gebracht en versterkt. Het toont de zorg die de leden van het lichaam van Christus voor elkaar mogen hebben. Een studie van het leven van Paulus' medewerkers en wat over hen in de brieven wordt opgemerkt, is dan ook nuttig en leerzaam. Zo toont het voorbeeld van Epafra (zijn naam betekent: 'vriendelijk') ons wat de dienst van een evangelist en gemeentepanter zoal inhoudt.

Trouw

Uit Kolossenzen 1:7-8 blijkt dat Epafra als 'een trouw dienaar van Christus' zich had ingezet om het goede nieuws van Gods genade in Kolosse te prediken, en zo was de waarheid van het evangelie tot hen gekomen. De apostel Paulus kende hen niet persoonlijk, hij had daar niet gewerkt zoals bijvoorbeeld in Efeze. Maar door de berichten die hij van zijn mededienstknecht had gehoord, wist hij toch voldoende om voor hen te kunnen bidden. Hij streed zelfs intensief voor hen in het gebed, opdat zij zouden groeien in geestelijk inzicht en Christus beter zouden leren kennen, in Wie al de schatten van wijsheid en kennis verborgen zijn (Kol. 2:1-5). Hun welzijn ging hem aan het hart.

Eén van hen

Het is duidelijk dat Epafra veel heeft betekend voor de christenen te Kolosse, waar hij had gewoond en gewerkt. Hij hoorde bij de gemeente daar, hij was 'één van hen' (Kol. 4:12). Uit de brief aan Filemon, die in dezelfde tijd is geschreven, weten we dat Epafra toen een medegevangene was van de apostel in Rome (Fm:23). Maar hij was hen niet vergeten en zelfs in zijn gevangenschap dacht hij voortdurend aan hen. Evenals Paulus streed hij altijd voor hen 'in de gebeden' (Kol. 4:12), opdat de Kolossenzen zouden vaststaan in het geloof en als geestelijk volwassen christenen 'ten volle verzekerd zouden zijn in de hele wil van God'. Paulus gaf een goed getuigenis van zijn medewerker, die veel moeite voor de gelovigen te Kolosse en ook elders had gedaan (Kol. 4:13). Andere vertalingen zeggen dat hij 'veel ijver' voor hen had. Van de Heer Zelf lezen we dat de ijver voor Gods huis Hem verteerde (Joh. 2:17).

Onvermoeibaar strijder

Het voorbeeld van Epafra heeft ons dus veel te zeggen, vooral als we hem zien als evangelist en gebedsstrijder. De geestelijke strijd wordt op meerdere fronten gevoerd, we hebben allemaal te strijden met de duivel, de wereld en het vlees. Het ging in Kolosse echter om de invloed van dwaalleraars, die de gelovigen het zicht op Christus als het Hoofd wilden benemen (Kol. 2:19). Zonder de wapenrusting van God zijn we machteloos in de strijd, zoals Efeziërs 6 ons laat zien. De geestelijke strijder heeft zelfs niet voldoende aan zijn wapenuitrusting, hij moet ook 'te allen tijde bidden in de Geest met alle gebed en smeking' (Ef. 6:18). Dan handelt hij pas als een 'goed soldaat van Christus Jezus' (2 Tim. 2:3).

Tot slot enkele vragen:

1. Zijn wij vriendelijk zoals Epafra en bereid om de blijde boodschap uit te dragen?
2. Hebben we er iets voor over: inspanning, moeite en misschien gevangenschap?
3. Strijden we in het gebed voor de gelovigen, niet alleen voor hen die wij persoonlijk kennen, maar ook voor hen van wie wij horen of over wie wij lezen?
4. Delen wij onze zorgen ook met andere bidders? Dezelfde Heer die ons toeroept: 'Welkom in de strijd!' is ook machtig ons overwinnaars te maken tot eer van Zijn naam!

DE KLEUR EN HET MATERIAAL PURPER

Wat was purper eigenlijk?

Purper was allereerst een kleurstof. Later duidde men ook het door purper gekleurde textiel ermee aan. De Feniciërs, die woonden in wat wij tegenwoordig Libanon noemen, waren degenen die op grote schaal de kleurstof purper verkregen uit de door hen gevangen purperslakken. De gebroken schalen die aan dit werk herinneren, zijn nog altijd te vinden in de ruïnes van de beide purpersteden van de oudheid, Tyrus en Sidon. Onder de schaal van deze slakken bevindt zich een klier die een lichtgeel vocht afscheidt, dat – als aan het zonlicht wordt blootgesteld – verschillende tinten aanneemt, van rood tot blauwachtig, afhankelijk van de soort slak. Met deze kleurstof verfde men wol, katoen en linnen. Deze klieren werden uit de purperslakken gesneden en vervolgens drie dagen in het zout gelegd. Vervolgens werd de zo ontstane massa van onreinheden gezuiverd en door deze te koken ingedikt tot een zestiende van het oorspronkelijke volume. Aan het uiteindelijk gewonnen eindproduct werd honing toegevoegd om de houdbaarheid te vergroten.

Voor het verkrijgen van één pond verfmassa moeten maar liefst dertigduizend purperslakken opgedoken worden! Deze leveren samen maar vier gram zuivere kleurstof op. De geverfde stof was dan ook tien tot twintig keer zo duur als een hoeveelheid goud van hetzelfde gewicht. Slaven doken, verzaard met een steen, de diepte in, op dezelfde manier als waarop men nog steeds natuurlijke parels naar boven haalt. Het sterftcijfer onder deze slaven was hoog: hun skeletten zijn te vinden tussen de schelpen. Tegenwoordig wordt de zuivere kleurstof nog in kleine hoeveelheden gewonnen tegen een marktprijs van 2500 euro per gram.

Omdat de Feniciërs zoveel kolonies hebben gesticht, hebben zij deze bijzondere industrie verspreid over vrijwel de hele kust van de Middellandse Zee. De stad Tyatira werd er beroemd door, en de wolververs waren er zeer invloedrijk. De kleurstof is door de Feniciërs ook al vroeg naar Egypte gebracht. Daardoor vinden we deze ook in de beschrijving van de tabernakel. Daar wordt ook al onderscheid gemaakt tussen de verschillende soorten purper, namelijk blauwpurper en roodpurper.

Wie droegen purper?

Vanwege de hoge prijs was het dragen van purper voorbehouden aan welgestelde en hooggeplaatste mensen. Romeinse senatoren hadden purperen stroken

aan hun toga. Julius Caesar (100 - 44 v. Chr.) was de eerste die zijn waardigheid onderstreepte door zich in een volledig purperen toga te hullen. De keizers volgden zijn voorbeeld. Anderen mochten geen toga dragen. Wie dat toch deed, werd verdacht van het plannen van een staatsgreep. Voor vrouwen maakte men echter een uitzondering: rijke vrouwen die purper droegen beschouwde men niet als staatsgevaarlijk.

Hieronder volgt een overzicht van de woorden in het Nieuwtestamentisch Grieks, die iets met purper te maken hebben:

Porfura

Dit woord duidt zowel concrete purperen kleding als het materiaal purper aan:

Marcus 15:17 'En zij deden Hem een purperen mantel om en na een doornenkroon gevlochten te hebben, zetten zij Hem die op en begonnen Hem te begroeten: Gegroet, koning der Joden!'

Lucas 16:19 'Nu was er een rijk mens, en hij ging gekleed in purper en fijn linnen en vierde elke dag schitterend feest'.

Openbaring 18:12 '(...) koopwaar van goud, van zilver, van edelgesteente en van parels; van fijn linnen, van purper, van zijde en van scharlaken'.

Porfurous

Ook dit woord duidt zowel concrete purperen kleding als het materiaal purper aan:

Johannes 19:2, 5 'een purperen mantel', parallel van *Marcus 15:17*.

Openbaring 17:4 '(...) en de vrouw was bekleed met purper en scharlaken'.

Openbaring 18:16 'Wee, wee de grote stad, die bekleed was met fijn linnen, purper en scharlaken'.

Porfuropoolis

Dit woord, dat 'purperverkoopster' betekent, komt maar eenmaal in het Nieuwe Testament voor:

Handelingen 16:14 '(...) een vrouw genaamd Lydia, een purperverkoopster van de stad Tyatira'.

HET HOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'De vijgenboom brengt zijn jonge vruchten voort, de bloeiende wijnstokken geuren. Sta op, Mijn vriendin, en kom, Mijn allermooiste! Mijn duif in de kloven van de rots, in de schuilplaats van de bergwand, laat Mij uw gedaante zien, laat Mij uw stem horen. Want uw stem is zoet en uw gedaante is bekoorlijk' (Hog Lied 2:13-14).

Nog eens: Sta op en kom!

Na de winter, de tijd van de beproeving, komen de vruchten. Naast de bloemen die zich op het land laten zien (vers 12), zien we ook 'de vijgenboom' en 'de bloeiende wijnstokken' (vers 13). De jonge vijgjes tonen aan dat het lente is en dat de zomer in aantocht is (Matt. 24:32). De vijgenboom stelt de gerechtigheid voor. Adam en Eva hebben na hun val in de zonde hun naaktheid voor God willen bedekken met schorten van vijgenbladeren (Gen. 3:7). Deze zelfgemaakte schorten vormen voor God echter geen bedekking. Er is geen enkele eigengerechtigheid die voor God geldt als bedekking voor de zonde. Israël heeft geprobeerd zijn eigengerechtigheid voor God op te richten en het gevolg was dat het zich hierdoor niet aan de gerechtigheid van God heeft onderworpen (Rom. 10:3). De enige gerechtigheid die voor God geldt, is de gerechtigheid die door Christus is bewerkt op het kruis en waaraan de mens deel krijgt door het geloof (Rom. 10:4). Op grond van het geloof in die gerechtigheid kan Gods volk in het komende Vrederijk voor Gods aangezicht de zegen genieten.

Het gevolg daarvan is vreugde. Dat zien we in het beeld van de bloeiende wijnstokken (Richt. 9:13; Ps. 104:15). Een bloeiende wijnstok heeft de belofte van een overvloedige oogst aan druiven, ofwel aan vreugde. De druiven zijn er nog niet, maar de geur wordt al geroken. Zo is het ook met de gelovige die een tijd van beproeving achter de rug heeft. Hij verkeert niet meer in nood, er is bevrijding, en dat is aan hem te zien. Er is rust en vrede in zijn leven gekomen. Het zal niet lang duren, of hij zal zijn vreugde daarover uitbundig uiten. Hij zal ervan getuigen hoe de Heer hem heeft verlost uit zijn nood en wat een vreugde zijn hart vervult om wat de Heer heeft gedaan.

De schrijver van de brief aan de Hebreëen verbindt aan de tucht die God over gelovigen brengt ook het voortbrengen van gerechtigheid als een goede vrucht: *'Nu schijnt alle tuchtiging wel op het ogenblik zelf geen reden voor vreugde maar voor droefheid te zijn, maar daarna geeft zij aan hen die erdoor geoefend zijn, een vreedzame vrucht van gerechtigheid'* (Hebr. 12:11). Door tucht worden we 'geoefend', dat wil zeggen we worden erin getraind hoe

we ermee moeten omgaan. Door oefening leren we iets beheersen. Als we zo de tuchtiging kunnen aanvaarden, zo ermee weten om te gaan, zullen we daardoor een inniger gemeenschap met God krijgen. Het gevolg is dat we meer praktische vrede zullen genieten en meer gerechtigheid in ons leven zullen vertonen.

De *vreedzame vrucht van de gerechtigheid* zal straks in het Vrederijk voor Israël werkelijkheid zijn, nadat het volk door de oefeningen van de Grote Verdrukking is heengegaan. Die vrucht wil God nu al door Zijn opvoeding in ons leven bewerken (Joh. 15:2,8). De wijnstok en de vijgenboom symboliseren samen de tijd van het Vrederijk, waarvan we in de regering van Salomo – de vredevorst en een beeld van de Heer Jezus – een voorafschaduwing hebben (1 Kon. 4:25).

Na de beschrijving van de lente met haar prachtige bewijzen van nieuw, fris leven in de verzen 11-13 nodigt de bruidegom zijn bruid met dezelfde woorden als in vers 10 nog een keer uit naar hem toe te komen. Hij wil haar graag van die lente laten genieten. Ze kan de winter achter zich laten door op zijn uitnodiging in te gaan. Na wat hij haar van de lente heeft laten zien, kan het niet moeilijk meer voor haar zijn haar teruggetrokken bestaan op te geven en haar leven met hem te gaan delen.

De Heer Jezus stelt ons de aantrekkelijkheid van het leven met Hem voor, zodat we ons niet meer laten beheersen door omstandigheden die ons naar beneden drukken. Hij zet Zich ervoor in dat de 'winterse omstandigheden' waarin we ons soms bevinden, niet de temperatuur van ons geestelijk leven bepalen, maar de milde temperatuur van het 'lenteleven'. Hiertoe wijst Hij ons op de kenmerken van het nieuwe leven, die Hij bezit en ook bij ons wil bewerken.

De bruidegom gebruikt telkens andere beelden om de bruid te bereiken en haar ertoe te bewegen naar hem toe te komen. Hij noemt haar nu *'mijn duif'* (vers 14). De duif is een dier dat bekend staat om trouw en gehechtheid aan de partner. De bruidegom spreekt de bruid aan in haar trouw en gehechtheid aan hem. De herinnering daaraan zal haar wellicht ertoe bewegen haar isolement te verlaten en bij hem te komen.

Ook de plaats waar ze is, noemt hij anders dan in vers 9. Ze is 'in de kloven van de rots, in de schuilplaats van de bergwand'. De plaats waar zij zich heeft teruggetrokken, is een plaats waar ze zich wil schuilhouden voor de vijand. De bruidegom zegt haar dat ze tevoorschijn kan komen, want de vijand is verdwenen, net zoals de winter voorbij is. Ze heeft zich verborgen voor de vijand, maar daarmee tegelijk voor hem.

Zo kunnen ook wij ons uit angst of door andere oorzaken in een isolement hebben teruggetrokken. Daardoor hebben we ons ook teruggetrokken uit Zijn nabijheid. We zijn dan niet volmaakt in de liefde, dat wil zeggen dat het besef van Zijn liefde voor ons niet leeft. De volmaakte liefde drijft de vrees namelijk uit (zie 1 Joh. 4:18). Hij wil ons oog weer op Zijn liefde richten, zodat we onze bescherming bij Hem zoeken en niet bij iemand of iets anders. Hij wil de bruid zien en haar stem horen. Zo wil de Heer ook dat wij uit onze schuilplaats komen en Hem onze stem laten horen in lofprijzing en gebed. Dit is een prachtige uitnodiging om vrijmoedig naar Hem toe te gaan met alles wat er in ons hart is. Hij wil ons zien zoals we voor Hem zijn en Hij wil dat wij dat weten en tegen Hem zeggen. Dat kan een heel kort gebed of een heel korte dankzegging zijn, als het maar de oprechte uiting is van de liefde van ons hart.

We kunnen nog een toepassing maken. De Heer wil de *'gedaante'* van ieder van ons persoonlijk zien: *'uw gedaante'*, en niet die van een ander. Hij wil de *'stem'* van ieder van ons persoonlijk horen: *'uw stem'* en niet de stem van een ander. Wanneer we tegen Hem spreken in het gebed, moeten we niet ineens op een heel andere toon gaan praten, zoals ik iemand wel eens heb horen doen. Ook de woorden die we gebruiken, moeten onze eigen woorden zijn. Niet het napraten van anderen of het per se eens helemaal anders willen doen, omdat we *'origineel'* willen zijn. De Heer ziet dan een andere gedaante.

Iedere gelovige die met de Heer leeft, heeft veel van anderen geleerd, maar hij is geen kopie van die andere gelovigen. Het gaat er niet om dat wij proberen het op een manier te zeggen waarop nog nooit iemand – wijzelf of een ander – het heeft gezegd. Het gaat erom dat we het zeggen op een manier die de Heer nog niet eerder van ons heeft gehoord. We gebruiken dezelfde woorden als eerder of woorden die een ander ook wel heeft gebruikt, maar het komt op een dieper doorleefde manier uit ons hart.

De Heer zegt niet alleen dat Hij onze gedaante wil zien en onze stem wil horen. Hij zegt erbij waarom dat zo is: *'Uw stem is zoet en uw gedaante is bekoorlijk'*. Dit toont Zijn verlangen naar gemeenschap met ons. We horen dit verlangen in Zijn stem. Als we Hem zo horen spreken, kan ons hart dan koud blijven? Kunnen we, als Hij zo tot ons spreekt om ons over te halen bij Hem te komen, Hem op een afstand houden? Hij spreekt op zo'n genadige manier tegen ons om ons te laten weten hoe kostbaar we voor Hem zijn, en omdat Hij zo graag van ons wil horen hoe kostbaar Hij voor ons is. Zullen we Hem laten praten en Zijn liefdevolle pogingen om ons hart te veroveren negeren? Zullen we Hem vergeten en doorgaan met ons eigen leventje? Wat zou dat een teleurstelling en een verdriet voor Hem zijn!

Hugo Bouter

REPLY

Vraag:

Is het terecht om over het 'kruisaltaar' te spreken, als we denken aan Christus en Zijn volbrachte werk op het kruis?

Antwoord:

De moeilijkheid is misschien dat het om typologie gaat, dingen met een symbolische betekenis. Het hele Oude Testament getuigt natuurlijk van Christus, van Zijn Persoon en Zijn werk. Het kruis hoort hier indirect ook bij. De staak waarop Mozes de koperen slang verhoogde, spreekt m.i. wel duidelijk over het kruishout zelf (Num. 21:9; Joh. 3:14-16). De Heer Zelf knoopt hier immers een duidelijke evangelieboodschap aan vast. De Mensenzoon zou worden verhoogd aan het hout. Ook in het boek Deuteronomium hebben een type van het kruishout zelf. Ik denk dan aan de uitspraak van Mozes dat eenieder die aan het hout hangt, vervloekt is (Deut. 21:23). Dit wordt aangehaald in de Galatenbrief en toegepast op Christus' kruisdood (Gal. 3:13).

Het is algemeen bekend dat er bij de tabernakeltypen drie toepassingen mogelijk zijn: (1) allereerst de toepassing op Christus Zelf en Zijn werk, (2) de toepassing op onszelf als een priesterlijke familie, en (3) op de weg tot God in verband met de prediking van het evangelie. Alleen bij de laatste toepassing denk ik dat je met een zekere vrijheid over het 'kruisaltaar' kunt

spreken, om op die manier de evangelieboodschap te verduidelijken. Ik beperk me wat het brandofferaltaar betreft liever tot de eerste beide toepassingen.

De voorwerpen van de tabernakel zijn een beeld van de openbaring van God Zelf in de Persoon van Christus. Als ik denk aan het koperen altaar, dan zie ik daarin een type van Zijn Persoon en het werk dat Hij op het kruis heeft volbracht. Christus heeft Zichzelf aan God geofferd door de eeuwige Geest (Hebr. 9 en 10). Hij heeft de toorn van God gedragen, en het oordeelsvuur woedde in Zijn heilige Persoon tijdens de drie uren van duisternis. Het rooster was namelijk inwendig aangebracht in het altaar. Het hout van het altaar spreekt van Zijn mensheid, het koper van Zijn goddelijke gerechtigheid die het oordeel kon verdragen en het op Zich kon nemen.

De gelovigen zijn ook een priesterlijke familie (vgl. 1 Petr. 2). Ze vormen samen het volk van God en hebben door het eten van de offeranden deel aan, of gemeenschap met het altaar (1 Kor. 10:14-21; Hebr. 13:10-15). 'Wij hebben een altaar', zegt de brief aan de Hebreëen, en dat is Christus Zelf als het Middelpunt van de Zijnen. Wij mogen tot Hem uitgaan en het is *door Christus* dat wij nu geestelijke offeranden opofferen, waarbij wij in onze aanbidding in de geest teruggaan naar Golgota, maar ook vooruitzien naar Zijn wederkomst in heerlijkheid.

SION, DE STAD VAN DE GROTE KONING

Gedachten over Psalm 48

Jeruzalem, het brandpunt van de wereld

¹ De ogen van de wereld zijn voortdurend gericht op Israël en het conflict met de Palestijnen en de daarmee verband houdende aanslagen in Jeruzalem en elders. Deze psalm is een vooruitblik op de toekomstige regering van de Koning in Sion, wanneer de stad van God eindelijk verlost is van al de vijanden en de centrale zetel van Gods regering zal zijn over deze aarde. De stad Sion is in de Schrift geen stad van problemen en aanslagen zoals het huidige Jeruzalem, maar de stad van de vrede zoals die er straks zal zijn door de genade van God en Zijn barmhartigheid. Jeruzalem zal het centrum van het godsbestuur zijn over de aarde, het middelpunt van zegen gedurende de duizend jaren die de Heer Jezus zal regeren op aarde.

De zonen van Korach

Als we de psalmen lezen, moeten we bedenken dat de titel van de psalm een onderdeel vormt van de psalm zelf en altijd gelezen dient te worden. Dit zal ons helpen de psalm te begrijpen. De titel is hier: *'Een lied. Een psalm van de zonen van Korach'*. In de dagen van David had deze familie een bevoorrechte positie in de eredienst. Omdat ze regelmatig worden genoemd in de psalmen, geloven we dat zij de zangers waren in de tempeldienst. Dit is opmerkelijk, want zij maakten een bijzonder slechte start in de dagen van Mozes. We lezen hierover in Numeri 16, waar Korach en 250 andere vorsten opstonden en rebelleerden tegen het gezag dat God aan Mozes had gegeven. Door dit te doen rebelleerden ze feitelijk tegen God.

Het oordeel dat hen trof was verschrikkelijk. Numeri 16:32 beschrijft het als volgt: *'De aarde opende haar mond en verzwoeg hen'*. Vele jaren later, onder de regering van koning David, nadat hij de troon had bestegen over geheel Israël te Jeruzalem, kwamen zij in de dienst van God. Dit kon alleen maar gebeuren door de genade van God. Niets in henzelf rechtvaardigde zo'n groot voorrecht, maar door genade kregen zij een taak in het heiligdom. Dit is evenzeer waar voor iedere gelovige. We hebben allemaal een verschrikkelijk begin gekend, omdat we in de macht van de zonde leefden. In plaats dat het oordeel ons raakte, trof het echter de Heiland die onze zonden droeg op het kruis van Golgota. Vanwege dit wonderbaar grote bewijs van de genade van God,

1) Jeffrey Brett is een Schotse bijbelleraar. Meer artikelen van hem staan op de [Engelse pagina van de website](#).

Een serie van psalmen

hebben we een plaats van zegen en gunst ontvangen in Gods nabijheid.

Psalm 48 is de afsluiting van een reeks psalmen, die begint bij psalm 44. In psalm 44 horen we de vromen van het volk, die van hun vaders hebben gehoord over de verlossing in de dagen van ouds, en die nu opzien naar God met het oog op hun redding uit de macht van de vijand.

Psalm 45 toont de Heer Jezus, de Messias, als het antwoord op de schreeuw om hulp. Hij is die Ene door wie de verlossing tot stand zal komen.

Psalm 46 brengt het vertrouwen in God tot uitdrukking, geleerd door de eigen ervaring van Gods goedheid en gunst in het heden, en niet op grond van een verslag uit het verleden.

Psalm 47 viert het ingrijpen van God ten behoeve van Zijn volk. Christus wordt bevestigd als 'Koning over de hele aarde', en Israël wordt verhoogd boven de volken, die opgeroepen worden zich met Israël te verenigen in de lofprijzing van Jahweh.

Psalm 48 toont de Koning die zetelt in Sion, het centrum van Gods regering over de hele aarde. Daarom zeggen de vromen in vers 8 en 9: *'Zoals wij het gehoord hadden, zo hebben wij het gezien in de stad van de Heere van de legermachten, in de stad van onze God: God zal haar stand doen houden tot in eeuwigheid. Sela'*.

Sion in het Oude Testament

De naam Sion verwijst in het Woord van God niet naar de Gemeente, waartoe wij als christenen behoren. De naam verwijst naar een nog toekomstige tijd van zegen hier op aarde, nadat de Gemeente is opgenomen in de hemel om voor altijd met Christus te zijn. We komen in verwarring als we dit niet zien. Het is heel nuttig om in de Schrift de omstandigheden te bezien als iets de eerste maal wordt genoemd. De eerste keer dat Sion voorkomt is in 2 Samuël 5:7. Daar lezen we: *'David nam echter de vesting Sion, dat is de stad van David in'*. Verder lezen we in vers 10: *'David nam gaandeweg toe in aanzien, want de Heere, de God van de legermachten, was met hem'*. Hieraan voorafgaand was de natie Israël tot een droevige staat vervallen door de regering van Saul, de koning waarom het volk zelf had gevraagd. In die tijd verloren zij zelfs de Ark van God aan de Filistijnen. Niet

eenmaal tijdens zijn regering bekommerde Saul zich om haar als het goddelijke richtsnoer (1 Kron. 13:3). En hij kwam uitgerekend om door de vijand die hij niet had onderworpen, wat hij had kunnen doen als hij op God had vertrouwd. Tijdens zijn regering vervolgde hij David, die Gods gezalfde koning was. Maar we hebben zojuist gelezen dat de mannen van Israël zich later tot David hebben vergaderd en hem tot koning kroonden.

Het eerste dat David deed was zijn mannen aanvoeren tegen de Jebusieten, die destijds te Jeruzalem woonden. Zij daagden David uit door te zeggen: *'U komt hier niet binnen, want zelfs de blinden en de kreupelen zullen u teruggedrijven. Dat wil zeggen: David komt hier niet naar binnen. David nam echter de vesting Sion'* (2 Sam. 5:6-7). Dit is een prachtig beeld van de Heer Jezus. Toen Hij hier op aarde was, genas Hij de blinden en de lammen. Hoewel Hij evenals David is verworpen, heeft Hij door Zijn sterven de vijand overwonnen en bezit Hij nu de sleutels van de dood en de hades.

Het volgende dat David deed, was de Ark van God naar Jeruzalem te brengen en haar te plaatsen op de plek die haar toekwam, namelijk in het centrum van het volk Israël. *'Toen zij de ark van de Heere de stad binnenbrachten, zetten zij die op zijn plaats, midden in de tent die David ervoor gespannen had. En David bracht brandoffers voor het aangezicht van de Heere, en dankoffers. Toen David klaar was met het brengen van het brandoffer en de dankoffers, zegende hij het volk in de Naam van de Heere van de legermachten. Hij deelde aan heel het volk, aan heel de menigte van Israël, van man tot de vrouw toe, aan ieder één broodkoek, één klomp dadels en één rozijnenkoek uit. Toen ging al het volk heen, ieder naar zijn huis'* (2 Sam. 6:17-19). Dit is een beeld van wat de Heer Jezus zal doen als de toekomstige Koning van Israël. Hij zal de ware aanbidding invoeren en dan zal Israël het middelpunt zijn van waaruit de zegen van God over de hele aarde kan uitstromen. Dat is wat Sion voorstelt in de Schrift.

Sion in het Nieuwe Testament

Er zijn zeven verwijzingen naar Sion in het Nieuwe Testament, en twee ervan vinden we in de evangeliën:

- 1/2. Zowel Matteüs als Johannes halen het vers uit Zacharia 9 aan: *'Wees niet bevreesd, dochter van Sion, zie uw Koning komt, zittend op het veulen van een ezelin'* (Matt. 21:5; Joh. 12:15). Dit gebeurde toen Christus Jeruzalem naderde en men dacht dat Hij op het punt stond Zijn koninkrijk te vestigen. Daarom riepen zij: *'Hosanna! Gezegend is Hij die komt in de Naam van de Heer'* (Joh. 12:13). De Heer Jezus zei niet dat dit verkeerd was. Hij vond een jonge ezeltje en ging erop zitten, ter illustratie van wat er gebeurt als Zacharia 9:9 in vervulling zal gaan. Hij zal alles onderwerpen aan Hemzelf, getypeerd in Zijn zitten op het veulen dat nog geen last had gedragen. Dan zal Hij redding brengen aan Israël, dat is de betekenis van het woord 'Hosanna'.
3. In Romeinen 9 treurt de apostel Paulus over zijn volksgenoten die de Heer Jezus niet willen aannemen en die daardoor de gerechtigheid voor

God missen. De volken hebben die wel ontvangen, doordat ze het evangelie hebben geloofd dat Paulus had gepredikt. Hij verwijst naar de Heer Jezus als een 'struikelblok', waarover de Joden zijn gevallen. In vers 33 haalt Paulus de profeet Jesaja aan: *'Zie, ik leg in Sion een steen des aanstoots en een rots der ergernis; en wie in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden'*. Deze uitspraak maakt duidelijk dat de steen waaraan men zich stootte de Heer Jezus was. Hij kwam naar Zijn stad als de rechtmatige Koning, maar werd verworpen en gekruisigd. Zo werd Hij een struikelblok voor de Joden, maar het voorwerp van vertrouwen voor degenen die in Hem geloofden.

4. In Romeinen 11 noemt Paulus Sion opnieuw, ditmaal niet in relatie tot hun verwerping van de Messias, maar in relatie tot hun verlossing. Wanneer de volheid van de volken zal zijn binnengegaan, zal de bedekking worden weggenomen die over Israël is gekomen en dan zal de Heer Jezus komen om Zijn volk op aarde te verlossen. De verzen 25 en 26 zeggen ons dat er voor een deel over Israël verharding is gekomen, totdat de volheid van de volken is ingegaan. En zó zal heel Israël behouden worden, zoals geschreven staat: *'Uit Sion zal de Redder komen; Hij zal de goddeloosheden van Jakob afwenden'*.
5. De schrijver van de Hebreeënbrief verwijst naar Sion in hoofdstuk 12. Hij vertelt de Joden die het evangelie hebben geloofd, en daarmee schijnbaar al hun zegeningen hadden verloren, dat zij op geestelijke wijze zijn gekomen tot de zegen die de natie straks zal beërven wanneer Christus verschijnt als Koning. Zo zegt hij in vers 22: *'(...) maar u bent genaderd tot de berg Sion; en tot de stad van de levende God'*. Deze Joodse christenen begrepen wat Sion betekende: het was de ultieme zegen voor Israël. Dit was nu al hun deel, doordat zij geloofd hadden in de Heer Jezus Christus.
6. Petrus verwijst naar Sion in zijn eerste brief, die eveneens is geschreven aan Joodse gelovigen. Ook hij gebruikt het beeld van de steen. Echter niet de steen van aanstoot, maar een levende Steen. Hij haalt Jesaja 28:15 aan: *'Zie, ik leg in Sion een uitverkoren, kostbare hoeksteen'*. De Steen die de leiders van Israël, die hier de 'bouwliden' worden genoemd, hadden verworpen als niet passend in hun bouwwerk, die is juist 'een hoeksteen geworden'. Niets wat Israël heeft gedaan in hun verwerping van de Heer Jezus, verhindert Gods plan. Christus zal het Hoofd zijn van elke hoek in de wereld die komen zal en de mens zal erdoor worden gezegend. De gelovige deelt reeds in die zegen.
7. Er is slechts één verwijzing naar Sion in het boek Openbaring. Dat is in hoofdstuk 14:1, waar we lezen: *'En ik zag, en zie, het Lam stond op de berg Sion, en bij Hem honderdvierenveertigduizend mensen met op hun voorhoofd de Naam van Zijn Vader geschreven'*. Dit overblijfsel zal trouw zijn aan Hem, terwijl het beest en de antichrist het volk Israël overheersen, en Hij zal hen ontmoeten en zegenen op de berg Sion.

Reclame

Herziene uitgave van de

Zie - Serie

Van deze waardevolle en waardevaste investering krijgt u geen spijt! Tekst-voor-tekst gaat Ger de Koning met u de Evangelieën door... en vervolgens Handelingen. Geen vaktheologie, maar puur Bijbeluitleg voor iedere christen.



Vijf boeken in hardcover gebonden, met leeslint. Zie voor meer informatie over deze serie op:

<http://www.uitgeverijdaniel.nl/qc/zie-serie,44.html>



Herziene versie

In het begin

Hugo Bouter

De eerste elf hoofdstukken van de Bijbel bevatten het verslag van een aantal gebeurtenissen die van fundamentele invloed zijn geweest op de loop van de wereldgeschiedenis. Deze hoofdstukken richten onze blik echter ook op de eindtijd, op de voleinding van de wereld.

80 Pagina's. [Klik hier](#)

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl